

Georges Feltin-Tracol

...vyzývá Francouz Georges Feltin-Tracol. Na to zvláštní jméno jsme poprvé natrefili před lety ve Fayeho *Proč bojujeme* (v našem českém vydání na s. 168). A poté již na obáčkách několika knih, pod řadou článků, ba i v titulcích pořadů jedné internetové televize. O sobě však Feltin-Tracol mluví velice málo. A tak přebíráme jedinečný rozhovor, který loni poskytl slovinským kamarádům.

Na úvod nám prosím stručně představte sféru své odbornosti, práci a nynější aktivity.

Je mi padesát. Vzděláním jsem politolog, historik a geograf, absolvoval jsem i kurzy ústavního práva. První svoje články jsem napsal v roce 1993. Vyšlo mi deset knih a na deseti dalších jsem spolupracoval. V roce 2005 jsem s několika přáteli založil francouzský identitární web **Europe Maxima**, jehož jsem šéfredaktorem. [stránky ukončily činnost v srpnu 2021 – pozn. DP]

Přispívám do *Cahiers d'Histoire du Nationalisme*, časopisu *Synthèse nationale* a do *Magazine des Amis de Jean Mabire*. A konečně, každý týden na oficiálních webových stránkách TV Libertés dávám podcast s názvem „Týdenní kronika planetární vesnice“.

V minulosti jste byl také členem GRECE (Sdružení pro výzkum a studium evropské

kultury), hlavní francouzské „neopravicové“ ideové školy. Co nám můžete o této škole a jejích myšlenkách říci?

Předně bychom čtenářům měli připomenout, že pojem „nová pravice“ pochází od nepřátelských levicových novinářů, kteří v létě 1979 proti sdružení rozpoutali prudkou tiskovou kampaň. GRECE bylo založeno koncem šedesátých let 20. století a je multidisciplinární a protienklopedistickou [narážka na osvěcenecké fr. encyklopedisty 18. století, Diderota, d’Alemberta aj., jejichž „škola“ v podstatě dodnes vymezuje tzv. „zdravý rozum“] školou idejí, která nezaujímalá politické postoje, s výjimkou dvou případů:

- v roce 1974, kdy její generální tajemník Jean-Claude Valla (1944-2010) vyzval čtenáře časopisu *Éléments*, aby ve druhém kole prezidentských voleb volili Valéryho Giscarda d’Estainga proti kandidátovi Svazu socialistické levice – komunistovi Françoisi Mitterrandovi;

- v roce 1992, kdy šéfredaktor *Éléments* **Charles Champetier** obhajoval „ne“ v referendu o Maastrichtské smlouvě. Jeho pozice byla předmětem živé debaty. Alain de Benoist se volby zdržel a vlámská „Nová pravice“ s italskou podpořily „ano“.

Jaké byly vaše osobní zkušenosti a aktivity v rámci této školy?

GRECE mě intelektuálně vyškolovalo. Potkal jsem tam velké průkopníky, kteří už mezi námi nejsou, jako byli Roger Lemoine (1928-1999), Maurice Rollet (1933-2014) a Jacques Marlaud (1944-2014). Nejprve jsem publikoval články v regionálních publikacích a pak jsem začal psát do *Éléments*. S podporou Jacquese Marlauda a Charlese Champetiera jsem se staral o „Le Lien“ [pouto, svazek], interní zpravodaj GRECE. V devadesátých až desátých letech jsem také přednášel na mnoha jeho letních univerzitách.

Je GRECE stále aktivní?

Dnes již GRECE [jakožto sdružení, skupina] prakticky neexistuje. Nahradil ho **L’Institut Iliade**, jehož větší politické ambice jsou v souladu s vyhlídkou na návrat Marion Maréchalové, neteře Marine Le Penové, do politiky po roce 2022. Z různých důvodů jsem se od pařížské Nové pravice, kterou nelze zaměňovat s „novými pravicemi“ přítomnými v různých francouzských regionech, ani s jinými nezávislými projekty jinde na kontinentu, zejména s iniciativami jako je Synergies européennes vynikajícího **Roberta Steuckerse**, odpoutal. V obrovském počínu boření mystifikací modernity, pokroku a rovnosti, pokračuji svými skrovnými kroky.

Zabýváte se i geopolitikou. Co nám můžete říci o dnešní geopolitické situaci a jak se podle vás budou v blízké budoucnosti vyvíjet geopolitické cíle velkých „hráčů“, jako jsou Čína, Rusko, USA nebo EU?

Shrnout současnou geopolitickou situaci do několika řádků by nebylo seriózní. Budoucnost nečtu. Ale nevyhýbám se jí.

Takzvaná Evropská unie denně dokazuje svou geopolitickou zbytečnost. Toto existenční vakuum se týká i národů, států a občanů, což zneplatňuje národní svrchovanost a návrhy „Frexitu“ či „Italexitu“. Riziko odtržení Katalánska také ukazuje, že nezávislost a levičáctví ve skutečnosti pracují pro globalismus. Záchrana naší civilizace vyžaduje dějinný skok k pravé evropské jednotě.

Rusko zůstává kontinentální velmocí, ale rozloha jeho území, malý počet obyvatel, stále nízká porodnost a demografické prosakování obyvatelstva jižního Kavkazu a Střední Asie oslabují jeho ambice. Nezapomínejme, že Vladimír Putin není nesmrtelný.

Po zvolení Joea Bidena díky masivním podvodům „Deep State“ jsou Spojené státy opět šerifem světa [viz D.A.F. - „**Der Sheriff**“, anti-amerikanischen lied]. Mají však stále prostředky k ovládnutí pěti kontinentů? Společnost *yankees* je rozdělená víc než kdy jindy. Spojené státy se přibližují třetímu světu a jejich kraje pustoší drogy. Dočkáme se jejich rozložení? Přál bych si to, ale nevsadím se o to.

Pokud jde o Čínu, ta díky své sedmdesátileté dynastii, komunistické straně, znovu získává místo, které ztratila na konci 18. století: je první. Tváří v tvář mocenskému vzestupu Pekingu je třeba vzít v úvahu i nástup Indie pod národně-konzervativní vládou Naréndry Módího. Zapomínáme, že Čína stárne a že Indie bude do roku 2050 nejlidnatějším státem světa. Co kdyby jednadvacáté bylo jejím stoletím?

Psal jste také o solidaristickém hnutí. Co nám o něm řeknete?

Riskuji znemožnění, ale má rozvedená odpověď by přesáhla rámec tohoto rozhovoru. Ostatně po nedávném španělském vydání by knížka *Pour la Troisième Voie solidariste* mohla být přeložena i do angličtiny nebo slovinštiny? Zaměřuji se v ní sice na Francii, ovšem aniž bych ignoroval evropské sousedy a zkušenosti z Jižní Ameriky či Ruska.

Solidarismus je především formulací francouzského politika, republikána Léona Bourgeoise (1851-1925), prvního předsedy Rady Společnosti národů. Chtěl vyprázdněnému radikalismu – republikánskému zednářskému hnutí [srv. *Fašistický romantismus*, s. 301n], které tvořilo politické jádro třetí francouzské republiky (1870-1940) – dát ideologii. Německý inženýr Rudolf Diesel (1858-1913) napsal esej s názvem „Solidarismus“ již v roce 1903. Vlám Joris van Severen (1894-1940) založil v roce 1931 v Belgii Verdinaso (Svaz holandských nacionálních solidaristů). Ve stejném desetiletí, ještě před svým vstupem do španělské Falangy, stál Ramiro Ledesma Ramos (1905-1936) v čele národního syndikalismu a ovlivnil hnutí v Latinské Americe, jako byly argentinský perónismus a mexický synarchismus. [Zde musíme doplnit jméno našeho Karla Engliše, který ve svých *Hospodářských soustavách* z šestačtyřicátého roku píše o solidarismu coby „výchovném ideálu“.]

Po alžírské válce v roce 1962 se „solidarizovali“ mladí militanti z francouzského Alžírsku a spolupracovali s NTS (exilový Národní pracovní svaz ruských solidaristů). V roce 1975 francouzský solidaristický aktivista Francis Bergeron, vedoucí teď národně-katolický deník *Présent*, rozdával v Moskvě na Rudém náměstí protisovětské letáky! V tutéž dobu odjeli jiní

francouzští solidaristé do Libanonu, aby tam po boku křesťanských falangistů bojovali proti progresivním muslimům.

Psal jste rovněž o tzv. hnutích „třetí cesty“. Jak se Třetí cesta vyvíjela ve Francii?

Třetí cesta (s hesly jako „Ani trusty, ani sověty“ nebo „Ani Washington, ani Moskva“) má různé podoby. Ve Francii se projevila bonapartismem císaře Napoleona III., sociálním katolicismem kontrarevolučních rojalistů, oblíbeným distributivismem britského spisovatele G. K. Chestertona nebo gaullismem Charlese De Gaulla. Ten prosazoval národní nezávislost, Evropu bez jaltských bloků a sociální spravedlnost (spojení kapitálu a práce, podíl na zisku a účast výrobců na budoucnosti jejich podnikání).

Kterí další autoři, filosofové a spisovatelé, měli na vás a vaši tvorbu největší vliv a které autory byste doporučil našim čtenářům?

Zmíním pouze zesnulé: Ital Julius Evola, Němci Carl Schmitt a Arthur Moeller van der Bruck, Švýcar Denis de Rougemont, Američan Francis Parker Yockey, Belgičan Jean Thiriart, Francouzi Joseph de Maistre, René Guénon, Charles Maurras, Maurice Barrès, Robert Aron, Arnaud Dandieu, Julien Freund, Guillaume Faye, Robert Dun, Dominique Venner nebo Guy Debord. Samozřejmě zapomínám na...

Vaše čtenáře vyzývám, aby si je přečetli v originále nebo v dostupných anglických či německých překladech.

Jaký je váš názor na současná identitární a nacionalistická hnutí?

Kardinální otázka! Každé hnutí je jiné, a to i v rámci jedné země. Na nacionalistická a identitární hnutí mám však názor vesměs dost pozitivní, zejména staví-li se proti finančnictví a multikulturalismu, mimoevropské imigraci a politické korupci.

Na druhou stranu mě mrzí, že některá stále ještě usilují o vyřešení sporů o hranice a jiných historických svárů. Těch starých a planých rozepří se nacionalisté musejí naopak vzdát, aby mohli hájit zájmy obecně evropské. Nelíbí se mi, že FPÖ útočí na slovinskou menšinu v Korutanech. Nelíbí se mi, že se norští nebo švédští nacionalisté pohoršují nad přítomností Sámů, původních obyvatel severní Evropy.

Žák Julia Evoly, syn jednoho ze spoluzakladatelů MSI (Italské sociální hnutí), italský myslitel Adriano Romualdi (1940-1973) správně tvrdil, že „Evropu mohou vytvořit pouze nacionalisté“ [viz *Kultura pro Evropu*, s. 24n]. „Dobří Evropané“ musejí podporovat výspy naší evropské civilizace: chránit španělské enklávy v Maroku, osvobodit Kypr od turecké okupace a spojit jej s Řeckem, získat od Turecka zpět východní Thrákií a Konstantinopol, podporovat Arménii a Arcach – Náhorní Karabach. A s konečnou platností musejí požadovat odchod všech amerických vojsk z Evropy a rozpuštění NATO.

Co nám řeknete o současné politické situaci ve Francii?

Francie zvolna dosahuje historického dna. Její politická, intelektuální, umělecká, kulturní, ekonomická, technická a zdravotní třída jsou děsivě prázdné. Za tuto dějinnou tragédii nesou zodpovědnost Francouzi. Nacionalisté je padesát let varovali. Neposlouchali je! V roce 1973 francouzská vláda zakázala hnutí Ordre nouveau, tvůrce Národní fronty, které uspořádalo předvolební mítink proti imigraci, hlavnímu přenašeči třetího světa do Evropy.

Jak to všechno ovlivňuje současná epidemie?

Nynější zdravotní krize podporuje rozmach „monitorovacího“ kapitalismu. Covid-19 umožňuje neuvěřitelnou zkušenost sociálního inženýrství a psychologické války 3.0 k domestikaci nepoddajných evropských lidí. Uspěje tento sociální výcvik, anebo se dočkáme spásných povstání? To ukáže budoucnost.

Jak vnímáte rozdíly mezi Visegrádskou skupinou neboli skupinou V4, která zahrnuje některé východoevropské a středoevropské země, a západními liberálnějšími zeměmi?

Jako jasný pesimista nevěřím v rozhodující vliv V4 (neboli Visegrádské čtyřky). Pod tímtěž „aliberálním“ obalem se přece Maďarsko a Polsko vzdalují od Ruska. Varšava s Budapeští splňují podmínky „právního státu“ Evropského plánu obnovy. V4, i s přispěním Slovinska a dokonce i Chorvatska, se francouzsko-německé ose nikdy nepostaví. Viktor Orbán a Jaroslav Kaczynski jsou navíc „nepraví reakční (či konzervativní) hrdinové“. Za tento pojem vděčíme Thomasi Molnarovi (1921-2010) a jeho eseji *The Counter-revolution* (1969). Polyglot Thomas Molnar, maďarský katolík v exilu ve Spojených státech, se podílel na tamním paleokonzervativním proudu. Spolupracoval však i s francouzskou, německou, rakouskou a italskou „Novou pravicí“ a radil mladému Orbánovi v letech 1998-2002.

Maďarský a polský režim nejsou revolučně-konzervativní, spíš národně-konzervativní. Jdou správným směrem, ale chybí jim radikálnost.

Jaké geopolitické důsledky budou podle vás mít loňské volby v USA?

S Joem Bidenem se do Bílého domu vrací ozbrojený intervencionistický humanismus. Spojené státy opět nabývají chuti vyvážet své nastavované a odcizené pojetí buržoazního štěstí kamkoliv, jsou ale velice rozdělené: v univerzitních kampusech a masmédiích zuří kulturní válka. Americká krev bude ve jménu Pokroku a lidských práv (Pardon! Trans-post-meta-sexuálního nepohlavního fluid-člověka...) prolévána znovu a znovu. Nicméně podporovat všechny uplatňované identity, které se tam rozvíjejí, je fakticky důležité. Ten ultramoderní model musí pod svými vnitřními rozpory jednou explodovat!

Co podle vás Evropu a Západ v budoucnu čeká?

Žádám rozlišovat mezi Západem a Evropou. V roce 2021 je Západ synonymem atlanticismu a kosmopolitismu. Nekryje se proto již s Evropou, jejíž starobylá civilizace září svými posledními ohni. Přestaňme být západáky a vraťme se k tomu, že jsme Evropany severského původu. Jak

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

toho dosáhneme? Vybudováním kontinentálního centrálního státu, který by uděloval evropské občanství pouze Evropanům. Byl bych tedy francouzským občanem evropské národnosti a čtenáři slovinskými, rakouskými či německými občany evropské národnosti. Nemyslím, že je problém, když je Dán nebo Ital starostou Štrasburku nebo když se prezidentem Evropské republiky Francie stane Maďar [sic!]

Ne, dejme sbohem snění za bílého dne! Evropa v čele s děsnou Evropskou unií se řítí vstříc svému definitivnímu zániku. *Amor fati!*

Nějaký poslední vzkaz našim aktivistům a slovinským čtenářům máte?

Zdravím je. Patří ke starému lidu a mladému státu. Po staletí poznávali různá cizí panství, s nimiž více či méně souhlasili. Ve dvacátém století Slovinsko utrpělo útlakem první srbské královské Jugoslávie a poté Jugoslávie druhé, titovské. Slovinský lid si přesto uchoval svou identitu, nezbytný základ pro založení suverenity. Jsou dobrým příkladem dějinné vytrvalosti.

Kromě nádherné krasové krajiny je Slovinsko domovem slavné hudební skupiny Laibach a pozoruhodného uměleckého hnutí NSK s neofuturistickým, ironickým a „situacionistickým“ duchem. Jejich vznik odpovídal prvním náznakům konce studené války.

Slovinští přátelé, vy jste Jih (Midi) podunajské Mitteleuropy!

Rozhovor s G. Feltin-Tracolem **Saving Our Civilization Requires A Historic Leap Towards True European Unity** vyšel na stránkách Tradicja proti tiraniji 22. března 2021.